

repertoriumnummer 22/12373
Datum van uitspraak 21 november 2022
Rolnummer 2021/2778/A

Niet aan te bieden aan de ontvanger

von-evt

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

Eindvonnis - tegenspraak

Veroordeling bijdrage geïnd
20 EUR

1e kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

Inzake van:

[REDACTED] en wonende te [REDACTED]

eisende partij,

vertegenwoordigd door Meester DE GROOTE JAN, advocaat te 9300 AALST, Leopoldlaan 48.

tegen

AGENTSCHAP INTEGRATIE EN INBURGERING , KBO: 0543.307.391, en met zetel te 1000 BRUSSEL, Havenlaan 86 C bus 212,

verwerende partij,

Vertegenwoordigd door Meester ROETS JOOS, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Oostenstraat 38 bus 201. [REDACTED]

** ** *

In deze zaak, in beraad genomen op 31 oktober 2022, spreekt de Rechtbank volgend vonnis uit:

Gelet op:

- de gedinginleidende dagvaarding, betekend op 16.09.2021;
- de conclusies van eisende partij van 24.10.2022;
- de conclusies van verwerende partij van 12.10.2022;
- het verzoekschrift artikel 1963 Ger.Wb. van 24.10.2022;
- de stukkenbundels van partijen;

Gehoord, de raadslieden van partijen op voormelde zitting;

De procedure verliep met in acht name van de toepasselijke bepalingen van de wet van 15 juni 1935 en de wijzigende en aanvullende wetten op het taalgebruik in gerechtszaken.

Overeenkomstig artikel 748bis Ger. W. houdt de rechtbank enkel rekening met de laatst genomen (synthese)conclusies van de partijen.

1. Feiten, voorgaanden en vorderingen.

1.1.

Eiser is een man met de Australische nationaliteit die in februari 2014 met zijn dochter en toenmalige echtgenote, beiden met de Belgische nationaliteit, immigreerde naar België en zich vestigde in Vlaanderen.

Verweerster is het Agentschap voor integratie en inburgering.

Op 1 oktober 2014 heeft eiser zich aangemeld bij verweerster en er een inburgeringscontract ondertekend. In uitvoering daarvan diende hij een opleiding '*Nederlands als tweede taal*' te volgen en een opleiding '*maatschappelijke oriëntatie*'.

Bij schrijven van 11 maart 2016 van verweerster werd eiser in gebreke gesteld omdat hij voortijdig zijn vormingsprogramma zou hebben stopgezet. Op 7 juni 2016 sloot verweerster het lopende inburgeringstraject af en maakte zij het dossier over aan de handhavingsambtenaar. Bij beslissing van 20 oktober 2016 legde deze laatste aan eiser een administratieve boete op.

Sindsdien heeft de handhavingsambtenaar eiser nog diverse administratieve boetes opgelegd wegens het zich niet aanmelden bij verweerster na een vastgestelde inbreuk.

Eiser van zijn kant diende bij meerdere instanties diverse klachten in betreffende de werking van verweerster.

1.2.

In hoofdorde strekt de vordering van eiser er in hoofdzaak toe dat zou worden geoordeeld dat tussen hemzelf en verweerster een louter privaatrechtelijk contract tot stand is gekomen, waarbij hij heeft voldaan aan alle verplichtingen die daaruit voor hem voortvloeien, zodanig dat eiser vordert dat verweerster dienovereenkomstig zou worden veroordeeld tot de aflevering van het hem aldus contractueel verschuldigde inburgeringsattest, onder verbeurte van een dwangsom.

In ondergeschikte orde vordert eiser in hoofdzaak dat zou worden vastgesteld dat de weigering door verweerster te erkennen dat hij de doelstellingen van de inburgering heeft behaald, een onrechtmatigheid uitmaakt in haren hoofde.

In meer ondergeschikte orde vordert eiser in hoofdzaak dat verweerster zou worden bevolen een nieuwe overeenkomst met hem te sluiten, onder bepaalde modaliteiten door hem nader uiteengezet.

In nog meer ondergeschikte orde vordert eiser in hoofdzaak dat een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof, betreffende de verzoenbaarheid van bepaalde voorschriften van het Vlaamse Integratie- en inburgeringsdecreet van 7 juni 2013 met het verbod op discriminatie en bepaalde grondrechten.

Daarnaast vordert eiser lastens verweerster in elk geval in hoofdzaak betaling van een schadevergoeding van **2.000,00 euro** in hoofdsom.

1.3.

Verweerster betwist in hoofdorde zowel de rechtsmacht als de bevoegdheid van deze rechtbank, evenals zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van de vordering van eiser.

In ondergeschikte orde vordert zij in hoofdzaak dat voor recht zou worden gezegd dat eiser verplicht is zich opnieuw bij haar aan te melden, een vrijstellingstoets af te leggen voor de vormingspakketten *'maatschappelijke oriëntatie'* en *'Nederlands als tweede taal'* en wanneer hij daarvoor niet slaagt, een nieuw inburgeringscontract te ondertekenen.

2. Rechtsmacht.

Eiser stelt in de eerste plaats een declaratieve vordering in, waarbij hij nastreeft dat voor recht zou worden gezegd dat hij een privaatrechtelijke overeenkomst met verweerster heeft gesloten en de daaruit voor hem voortspruitende verbintenissen heeft nageleefd. In zoverre deze vordering zich situeert binnen het burgerlijk privaatrecht, beschikt deze rechtbank over de vereiste rechtsmacht om daarvan kennis te kunnen nemen. Hetzelfde geldt voor de vordering tot uitvoering in natura van deze beweerde privaatrechtelijke overeenkomst.

Ook wat de aansprakelijkheidsvordering betreft, beschikt de burgerlijke rechter over de nodige rechtsmacht om ingeval van schade veroorzaakt door een onrechtmatig overheidsoptreden, een daadwerkelijk rechtsherstel te bieden aan de rechtsonderhorige.

In zoverre een dergelijk rechtsherstel zou vereisen dat de overheid ertoe wordt veroordeeld bepaalde daden te stellen, ressorteert ook dit onder de rechtsmacht van deze rechtbank.

3. Bevoegdheid.

Haar betwisting van de materiële bevoegdheid van deze rechtbank, steunt verweerster op de stelling als zou enkel de politierechtbank bevoegd zijn om kennis te nemen van het beroep tegen de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete.

In casu is het echter manifest niet een dergelijk beroep dat wordt ingesteld, doch wel enerzijds een contractuele vordering en anderzijds een aansprakelijkheidsvordering.

Voor het overige heeft de argumentatie die verweerster onder de noemer van bevoegdheid aanvoert, in werkelijkheid betrekking de rechtsmacht en werd deze in die mate hierboven onder punt 2. reeds ontmoet.

De exceptie van onbevoegdheid zoals in casu door verweerster opgeworpen, dient te worden afgewezen.

Geen ambtshalve op te werpen middel van onbevoegdheid dient zich aan.

4. Ontvankelijkheid.

4.1.

Ter (gedeeltelijke) betwisting van de ontvankelijkheid van de vordering voert verweerster aan dat de aansprakelijkheidsvordering zou zijn verjaard.

Degene die zich beroept op de verjaring dient het bewijs ervan te leveren.

In casu werd de dagvaarding aan verweerster betekend op 16 september 2021.

Teneinde tot een verjaring in toepassing van art. 2262bis, § 1 oud B.W. te komen, dient verweerster aldus in beginsel en onder voorbehoud van een eventuele schorsing of stuiting van de verjaring, aan te tonen dat de verjaringstermijn een aanvang heeft genomen vóór 16 september 2016.

In dit verband moet het gezegd dat de uiteenzetting van eiser omtrent de eigenlijke onrechtmatige daad die hij verweerster in concreto aanwrijft, uiterst summier is om niet te zeggen zo goed als onbestaande. Voorts is zijn toelichting bij zijn tweede middel, dat blijkens zijn opschrift wordt verondersteld te handelen over de onrechtmatige daad in kwestie, bijzonder chaotisch in die zin onder meer dat het niet beantwoordt aan de structuur die het pretendeert te hebben. Zo handelt het gedeelte van de tekst dat voorhoudt de argumentatie ten gronde betreffende dit middel te bevatten, in werkelijkheid grotendeels over de rechtsmacht, wat in werkelijkheid hoegenaamd geen vraagstuk betreft dat behoort tot de grond van de zaak. Vervolgens zet eiser breedvoerig onder meer uiteen waarom hij het inhoudelijk oneens is met bepaalde beslissingen door verweerster getroffen, daarbij echter opnieuw alles op een hoopje gooiend en quasi zonder aan te duiden welke nu de concrete gedraging van verweerster is die hij beschouwt als de gemeenrechtelijke fout waarop zijn aansprakelijkheidsvordering kan steunen.

Uiteindelijk kan met de nodige moeite en goede wil toch enigszins worden ontwaard dat eiser ter zake verweersters *'aandringen op inburgering'* en *'[weigering] het traject aan te passen of rekening te houden met reeds verworven competenties'* lijkt te viseren (syntheseconclusie voor eiser – blz. 37). In het dispositief van deze conclusie dan weer heet het dat het verweersters *'[weigering] te erkennen dat [eiser] de doelstellingen van de inburgering behaald heeft'* is, die als onrechtmatig zou zijn te beschouwen.

In het licht hiervan kan slechts worden vastgesteld dat verweerster niet aantoonde dat deze beweerde onrechtmatigheden zich (uitsluitend) zouden situeren vóór 16 september 2016.

Waar verweerster aldus de door haar opgeworpen exceptie van verjaring niet hard maakt, dient deze te worden afgewezen.

4.2.

Waar voor het overige de ontvankelijkheid van de vordering niet wordt betwist en zich evenmin enige ambtshalve op te werpen grond van onontvankelijkheid aandient, is de vordering ontvankelijk.

5. Ten gronde.

5.1.

Een eerste luik van zijn argumentatie betreffende zijn contractuele vordering brengt eiser aan onder zijn eerste middel in hoofdorde.

Centraal daarin staat het zogenaamde *'inburgeringscontract'* van 1 oktober 2014 zoals door eiser en namens verweerster ondertekend (eiser – stuk 2). Door middel van dit document werd onder meer overeengekomen dat eisers inburgeringstraject zou bestaan uit enerzijds een onderdeel *'maatschappelijke oriëntatie'* en anderzijds twee onderdelen *'Nederlands als tweede taal'*, waarbij reeds gedeeltelijk de modaliteiten van deze vormingen werden vastgelegd evenals een aantal andere, algemene afspraken.

In zijn stelling als zou hij zijn verbintenissen zoals voortspuitend uit dit contract hebben nageleefd, kan eiser niet worden bijgetreden.

Het is degene die voorhoudt zich van een verbintenis te hebben gekweten, die het bewijs daarvan dient te leveren.

In casu legt het contract in kwestie eiser onder meer op alle lessen van de te volgen vormingen bij te wonen, dienaangaande altijd op tijd te komen en actief aan de lessen deel te nemen.

Er kan slechts worden vastgesteld dat eiser niet het bewijs levert aan deze verplichtingen te hebben voldaan.

Alleen al om deze reden kan zijn vordering die beoogt het tegendeel te horen zeggen voor recht, niet worden toegekend.

5.2.

Tevens vordert eiser op contractuele grondslag dat verweerster ertoe zou worden veroordeeld hem een inburgeringsattest af te leveren, bij wijze van uitvoering in natura van het – volgens hem louter privaatrechtelijk – inburgeringscontract.

Nog ongeacht de juridische kwalificatie van dit document, leert nalezing ervan dat daarin als voorwaarde voor het bekomen van een dergelijk attest wordt gesteld, het volgen van minstens 80 % van de lessen van elk vormingsonderdeel.

Waar eiser zelfs niet beweert aan deze voorwaarde te hebben voldaan, laat staan het bewijs van een en ander levert, kan alleen al om deze reden op zijn vordering op dit punt niet worden ingegaan.

5.3.

Aan de voorgaande vaststellingen en overwegingen wordt geen afbreuk gedaan door de eenzijdige beweringen door eiser in dit verband aangebracht.

Zo levert eiser niet het afdoende bewijs van enige schending van een van voormeld contract afwijkende afspraak die tussen partijen zou hebben gegolden, evenmin als van enige onrechtmatige weigering door een derde van zijn deelname aan een bepaald examen.

Op welk examen precies een bericht van 22 december 2014 in het interne cliëntvolgsysteem van verweerster betrekking heeft, kan in dit verband niet worden uitgemaakt (eiser – stuk 5; verweerster – stuk 21). Gezien het tijdsverloop tussen beide lijkt het echter hoe dan ook hoogst onwaarschijnlijk dat dit hetzelfde examen zou betreffen als dit waarvan gewag wordt gemaakt in een melding van 25 februari 2016 in dit systeem. Bovendien maakt hoe dan ook deze laatste melding in wezen niets anders uit dan een weergave van de eigen eenzijdige beweringen van eiser. Het stuk in kwestie vormt dan ook niet het objectief bewijs van welk nuttig feit ook.

Louter de eigen bewering van eiser als zou hem op onrechtmatige wijze de toegang tot een bepaald examen zijn ontzegd, volstaat niet als bewijs van dit gegeven. Geen enkel objectief of te objectiveren bewijselement ligt verder voor in dit verband.

Dat hij voor een bepaalde vorming in zijn geheel een globale aanwezigheid van 83 % zou hebben behaald vervolgens, wordt door de kwestieuze afdruk uit het cliëntvolgsysteem evenmin bewezen (eiser – stuk 5; verweerster – stuk 21). De in dit verband geciteerde vermelding van 23 november 2015 betreft immers kennelijk slechts een momentopname, op een ogenblik waarop de vorming in kwestie nog lopende was. Dit blijkt in de eerste plaats uit de context van het volledige document in het algemeen, doch in het bijzonder uit de latere vermeldingen daarin dat eiser voor de opleiding in kwestie finaal slechts een aanwezigheidsgraad van 52 % behaalde en dat hij eiste dat de school zou aanvaarden dat hij omwille van de zorg voor zijn dochter slechts 50 % aanwezig kon zijn.

Voor het overige is de subjectieve waarde die eiser zelf al dan niet hecht aan de inhoud van de vormingen in kwestie, binnen de onderhavige context zonder enige relevantie. Dat eiser met deze inhoud kennelijk niet hoog oploopt, ontslaat hem uiteraard op geen enkele wijze van zijn decretale verplichtingen in dit verband.

De conclusie hierboven dat eiser niet aantoont dat hij heeft voldaan aan de – door hem als louter contractueel bestempelde – verplichtingen in kwestie, zodanig dat zijn vordering die ertoe strekt het tegendeel te horen verklaren alleen al om deze reden dient te worden afgewezen, blijft dan ook overeind.

5.4.

Aldus is het slechts ten overvloede dat tevens nog wordt opgemerkt dat het vanzelf spreekt dat het zogenaamde *'inburgeringscontract'* tussen eiser en verweerster, uiteraard niet een louter privaatrechtelijk contract uitmaakt, dat een louter privaatrechtelijke verhouding tussen beiden in het leven zou roepen. De verplichtingen die op eiser rusten met betrekking tot zijn inburgering en de wijze waarop verweerster deze verplichtingen doet naleven, spruiten voort uit de wet (*sensu lato*) en zijn manifest van reglementaire aard.

Omtrent de concrete invulling van de algemene verplichtingen die rusten op de inburgeraar, wordt deze laatste voorafgaandelijk door verweerster gehoord. Het blijft vervolgens echter wel degelijk uitsluitend verweerster die de uiteindelijke beslissingsmacht heeft dienaangaande.

Dit uitgangspunt voor ogen houdend is het duidelijk dat het zogenaamde *'inburgeringscontract'* in wezen niet veel meer is dan een bewijs van de kennisname door de inburgeraar van de beslissing van verweerster omtrent de concrete invulling van zijn algemene verplichtingen inzake inburgering.

Dat de administratie zich om welke reden ook die haar eigen is, in dit verband meent te moeten bedienen van een eerder wollig taalgebruik en aldus het document in kwestie bestempelt als een *'contract'*, doet aan de werkelijke aard ervan geen enkele afbreuk.

5.5.

Onder een tweede middel vervolgens voert eiser aan dat zijn oproepingen door verweerster met betrekking tot zijn inburgering onrechtmatig zouden zijn, in zoverre hij van mening is dat hij reeds is ingeburgerd.

Van enige onrechtmatige daad door verweerster levert eiser binnen het onderhavige subjectief-rechtelijk contentieux inzake burgerlijke rechten, echter andermaal niet het bewijs.

Ingevolge zijn inschrijving in het rijksregister in 2014 is eiser overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van het Integratie- en inburgeringsdecreet van 7 juni 2013, principieel inburgeringsplichtig geworden, zonder ter zake te zijn vrijgesteld (art. 27).

Tot op heden heeft hij geen inburgeringstraject voltooid.

Verweerster heeft nochtans geen redelijke inspanning gespaard om eiser tegemoet te komen in de diverse (reële dan wel fictieve) praktische moeilijkheden die hij stelde te ondervinden met betrekking tot het volgen van de voorgeschreven vormingen. In de mate van het mogelijke werden hem in de loop der tijd talloze vormen van een traject op maat aangeboden.

Eiser van zijn kant echter heeft zich, zo niet van meet af aan dan in elk geval al gauw, systematisch onwillig en recalcitrant opgesteld. Duidelijk was het er hem vanaf een gegeven ogenblik in werkelijkheid nog slechts louter om te doen onder de op hem rustende verplichtingen inzake zijn inburgering uit te komen.

De eigen eenzijdige beweringen van eiser inzake zijn graad van integratie en zijn talenkennis, doen aan het voorgaande geen afbreuk, evenmin als een nietszeggend stuk van een willekeurige derde dat pretendeert een oordeel te kunnen vellen over eisers kennis van het Nederlands (eiser – stuk 14). In strijd met wat eiser kennelijk meent, is het niet hij die bepaalt op welke wijze het afdoende bewijs wordt geleverd van bepaalde competenties waarover hij zou beweren reeds te beschikken. Indien eiser meent op bepaalde vrijstellingen aanspraak te kunnen maken, staat het hem vrij de geëigende paden te bewandelen om deze op reglementaire wijze te bekomen.

Hetgeen eiser in dit verband op gratuite wijze bestempelt als een *'formalistische'* of *'bureaucratische'* handelswijze van verweerster, behelst in werkelijkheid eenvoudig een correcte toepassing van de relevante decretale bepalingen.

In zoverre eiser aan de op hem sinds 2014 rustende verplichtingen tot op heden niet heeft voldaan, is het terecht dat verweerster hem sindsdien is blijven oproepen om zich aan te melden, teneinde zich alsnog van een en ander te kwijten. Dat verweerster hiertoe pas zou kunnen overgaan nadat zij het bewijs zou hebben geleverd dat eiser niet is ingeburgerd, zoals eiser voorhoudt, is een standpunt te gek om los te lopen.

Van een strijdigheid met enig grondrecht of het recht van de Europese Unie is in dit verband geen sprake. Zo zijn onder meer de geringe inspanningen die van eiser met betrekking tot zijn inburgering worden gevraagd, volkomen proportioneel met het nagestreefde doel.

Manifest doet zich geen enkele reden voor om te zake welke vraag ook te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Hoe eiser in ernst kan menen uit zijn eigen manifeste sabotage van zijn inburgeringstraject, een subjectief recht te kunnen putten op een vrijstelling door de commissie langlopende trajecten, of zelfs maar een voorlegging van zijn dossier aan deze commissie, moge een raadsel zijn, al was het maar omdat het hem in dezen manifest ontbreekt aan de ter zake impliciet vereiste goede trouw.

In zoverre gesteund op enige beweerde onrechtmatigheid door verweerster begaan, dient de vordering te worden afgewezen.

5.6.

Onder een derde middel tenslotte voert eiser aan dat het inburgeringscontract tussen hemzelf en verweerster – nog steeds in de hypothese dat dit een privaatrechtelijke overeenkomst tussen hen zou behelzen –, door deze laatste ten onrechte zou zijn ontbonden.

Hij kan daarin evenmin worden bijgetreden.

Immers belichaamt het document in kwestie zoals hierboven vastgesteld geen privaatrechtelijke overeenkomst en is het bovendien manifest uitsluitend eiser die zich niet heeft gekweten van de verbintenissen die op hem in onderhavig verband rusten.

Dat inmiddels op de hem rustende verplichtingen met betrekking tot zijn inburgering, een gewijzigd decretaal regime van toepassing zou zijn, doet daaraan geen enkele afbreuk en is slechts het gevolg van de normale temporele werking van de betreffende decretale wijzigingen.

De eisen die eiser meent te kunnen stellen aan de inhoud van het overeenkomstig deze nieuwe bepalingen te ondertekenen *'inburgeringscontract'*, kunnen niet worden ingewilligd en dit niet enkel omdat de algemene, vage en vrijblijvende wijze waarop zij in het dispositief van zijn conclusie zijn geformuleerd, geen gedwongen uitvoering toelaten. Als een rode draad doorheen zijn ook op dit punt bijwijlen chaotisch exposé laat eiser geheel ten onrechte gelden als zou het feit dat verweerster niet ongelimiteerd op elk zijn van grillen en wensen ingaat, gelijk te schakelen zijn met het feit dat

een geïndividualiseerd traject in zijnen hoofde volledig onmogelijk wordt gemaakt. Duidelijk behoort een individualisatie van het inburgeringstraject wel degelijk ook voor eiser in hoge mate tot de mogelijkheden. Het is louter hijzelf die de redelijke limieten daaraan gesteld, weigert onder ogen te zien.

Niet de minste reden doet zich voor om in dit verband welke vraag ook te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Ook dit middel dient dan ook zonder meer te worden afgewezen.

5.7.

Gelet op het voorgaande dient de vordering van eiser te worden afgewezen als ongegrond.

In zoverre aan het verweer in hoofdorde van verweerster gevolg wordt gegeven door de afwijzing van de hoofdvordering, is haar slechts in ondergeschikte orde gestelde tegenvordering niet aan de orde.

5.8.

Gelet op zijn ongelijk, tot uiting komend in de integrale afwijzing van zijn vordering, dient eiser in te staan voor de kosten van het geding.

Zijn *'argumentatie'* ter betwisting van dit principe, snijdt geen hout. Zo valt niet in te zien hoe het gegeven dat een partij niet bereid zou zijn geweest vrijwillig te verschijnen op een vordering lastens haar die naderhand integraal wordt afgewezen, zou impliceren dat zij zou dienen in te staan voor de kosten van de dagvaarding. Dat onderhavige procedure noodzakelijk zou zijn geweest om welk stuk ook te bekomen dat in de onderhavige zaak van enig nut zou zijn vervolgens, blijkt nergens uit. Dat eiser het bestaat verweerster in dit verband een *'koppige houding'* te verwijten ten andere, is de ironie voorbij.

In acht genomen de door eiser nodeloos en kunstmatig opgedreven complexiteit van de zaak en de kennelijk onredelijke situatie als gevolg van zijn manifest onwillige en recalcitrante houding in dezen, maakt verweerster terecht aanspraak op een verhoogde rechtsplegingsvergoeding ten belope van 3.120,00 euro.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Met toepassing van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,

Rechtsprekend in eerste aanleg en na tegenspraak,

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk, doch wijst ze af als ongegrond.

Veroordeelt eiser tot betaling van het rolrecht, begroot op 165,00 euro en te innen door de FOD financiën overeenkomstig het K.B. van 28 januari 2019 betreffende de uitvoering van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten en het houden van de registers in de griffies der hoven en rechtbanken.

Veroordeelt eiser tot de overige kosten van het geding, aan zijn zijde niet te begroten aangezien ze hem hoe dan ook ten laste blijven en aan de zijde van verweerster te begroten op een rechtsplegingsvergoeding ten belope van 3.120,00 euro.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 1^e kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op 21 november 2022

waar aanwezig waren en zitting namen:

- de heer W. DE GENDT, rechter,
- mevrouw I. KUYS, griffier.

KUYS

DE GENDT